

At fýroyingar eru óvanligir raskir at hjálpa, tá tørvur er á tí, ásannaði Nicolina í Lág Jøkladal eisini, tá tað frættist í fjør, at tey høvdu tikið stig til eitt alment jólahald fyri fólki, ið eru einsamøll á jóli.

– Fólki byrjaðu at ringja og skriva til okkum eftir, at hetta hevði verið frammi í miðlunum. Tey góvu pengar, bjóðaðu seg at baka, góvu okkum dunnur og annan mat. Tað var virkuliga serligt at síggja allar tær hjálpanði hendurnar. So hetta er ikki nakað, ið vit bæði eru einsamøll um, men eitt tiltak, ið nógv fólk standa saman um, sigur Nicolina í Lág Jøkladal.

Gamal dreymur

At skipa fyri einum tiltaki jólaaftan har øll eru vælkomn er ein gamal dreymur hjá Nicolini í Lág Jøkladal. Ein dreymur, ið birtist í henni, tá hon var einsamøll á jóli í Reykjavík fyri nógvum árum síðan.

Heldur enn at sita einsamøll heima, so avgjórði hon at royna nakað heilt øðrvísi, og leitaði sær tí oman í býin har Frelsunarherurin skipaði fyri einum jólahaldi fyri teimum, ið vóru einsamøll á jóli.

– Tað eru bestu jólini, ið eg nakrantíð havi havt í mínum lívi, sigur Nicolina á Lág Jøkladal avgjórð, og greiðir víðari frá upplivingini.

– Har var ein rúgva av fólki, ið vóru komin til jólahaldið. Eg hjálpti við at gera mat, dekkja borð og var

so bara saman við fólki. Vit dansaðu, vit sungu og vit hugnaðu okkum saman. Hóast vit øll finga eina gávu, eitt handklæði ella sápu, so vóru tað ikki gávurnar, ið tað handlaði um, men samveran við onnur menniskjur. Hetta hóast tú ikki kendi tey, greiðir Nicolina á Lág Jøkladal frá.

Upplivingin var so mikið sterk hjá tí tá tjúgu ára gomul Nicolini á Lág Jøkladal, at hon hevur borið hana við sær líka síðan. Hon fekk nevniliga eitt heilt annað perspektiv upp á jólini.

– Jólini í Reykjavík undirstrikaðu, at tað er betri at geva enn at fáa. Tað var nakað serligt at sita har við fremmandum fólki og snakka í fleiri tímar, heldur enn at renna heim til mínar tjúgu pakkar undir jólatrænum, sigur Nicolina í Lág Jøkladal.

Upplivingin í Reykjavík stendur í hugaheiminum hjá Nicolini á Lág Jøkladal í andsøgn við jólini, ið handilsvinnan situr tungt á.

– Tað er ein vandi fyri, at jólini kunnu gerast ov materialistisk og sjálvsøkin. Desember mánaði kann vera strævin at koma gjøgnum hjá summum. Sjálv ynski eg heldur at koma til kjarnuna í jóli, ið er menniskja. Tí verða vit so nógv glaðari at keypa gávur til hvønn annan, um vit ikki brúka tíð saman, spyr Nicolina í Lág Jøkladal.

Nicolina í Lág Jøkladal leggur tó dent á, at tað ikki eru gávurnar, ið er trupulleikin, men vandin at gávur verður tað, ið alt snýr seg um.

– At geva og fáa gávur er ein deilig siðvenja, sum vit avgjört kunnu halda fast við. Tað er jú júst tað, ið eyðkennir Guds hjartalag: ”Tí so elskaði Gud heimin, at Hann gav Son Sín,” sigur Nicolina í Lág Jøkladal á endurgevur byrjanina til kenda versio í Jóhannes 3, 16 og heldur fram.

– Tað liggur eisini í okkum øllum, at vilja gleða hvønn annan við gávum og øðrum. Tí verða gávur sjálvandi eisini ein partur av okkara jólahaldi.

Meira einsamøll í desember

Jólini fylla nógv hjá flest øllum fýroyingum, og stórir partur av desember mánaði fer við at keypa gávur, senda jólakort, fyrirreika jólaaftansmáltíðina og ymiskt annað. Av tí sama fylla jólini eisini nógv í huganum hjá fólki, og eru spurningar um hvar og hvussu man fer at halda jól eitt vanligt samtaluvæni tá fólk hittast.

– Tá hugsu eg mangan, at tey, ið ikki hava nakran at halda jól við, mugu føla seg uppaftur meira einsamøll. Tað verður so ógilega nógv trýst lagt á 24. desember, og hvat man ger tann dagin. Sjálvandi skulu vit øll hava tað hugnaligt, men tað kann vera hart fyri summi at fáa handan spurningin, sigur Nicolina í Lág Jøkladal.

Tað er eisini orsök til, at hon og maðurin hava tikið stig til at bjóða fólki, ið ynskja at vera saman við øðrum, at samlast við teimum jólaaftan.

Tað besta hevði verið, um tørvurin slett ikki var til staðar, at øll høvdu onkran at halda jól við, men vit ásannaðu skjótt, at tað var hann

– Tað er ein løta har vit taka tað róligt og hugna okkum saman. Tað er jú kjarnan í jóli, nevniliga menniskja og samfelag. Í rokanum at keypa gávur og annað kann man gloyma, at tað handlar um at vera góð við hvønn annan, sigur Nicolina í Lág Jøkladal, og leggur afturat.

– Besta gávan fyri meg eru menniskjuni rundanum meg. Sjálvandi er tað gott at fáa gávur,

men veruliga gávan er lívið og tey tú deilir tað við. Øll kennast ikki, ið koma saman eitt slíkt kvøld, men man lærir hvønn annan at kenna og hevur tað hugnaligt og gott saman.

Gleða seg til í ár

Eitt ár eftir, at hjúnini tóku stig til at skipa fyri fyrsta almenna jólahaldinum í Runavíkar kommunu eru tey sannførd um, at tørvur er á jólahaldinum. Tí tørvandi teimum heldur ikki at hugsa seg leingi um áðrenn tey tóku avgerðina at skipa fyri einum nýggju jólahaldi í ár.

– Tá man byrjar slíkt kreivur tað, at man heldur á. Tað tekur tíð at byggja slíkt upp. Vit meta sjálvi, at tørvur er á hesum jólahaldinum, og at tað bara er gott, at tað finst eitt tilboð til fólk, ið eru einsamøll á jóli, sigur Nicolina í Lág Jøkladal og leggur afturat.

– Tað hevði verið deiligt, um vit vóru fleiri um tað, so kundi man býtt um vit eitt annað par, men enn eru tað bara vit. Men tá man brennur fyri tí, so er tað púra natúrligt at gera hetta. Man hugsar ikki um tað, tí soleiðis eigur tað bara at vera. So vit vóna, at onkur fær gleði av jólahaldinum í ár, og at vit fáa eitt gott og hugnaligt kvøld saman, sigur Nicolina í Lág Jøkladal.